

MIRAR

aniversari felici

T DE TEAT

25 ANYS COM SI RES

Fins al 6 d'agost, a l'escenari del Romea hi pujarà, cada nit de funció, un pastís amb espelmes. La companyia T de Teatre compleix un quart de segle, i ho celebra amb 'E.V.A.', una obra coral sobre fer-se gran. Amb Julio Manrique a la direcció, amb papers a mida per a cadascuna d'elles, amb un punt de drama banyat en rialles. Hi haurà catarsi col·lectiva

---

C

---

inc amigues es llicencien a l'Institut del Teatre. Tenen l'energia i la il·lusió de la vintena estrenada fa poc. I la inconsciència. Es moren per pujar a un escenari, i no esperaran que alguna de les companyies existents vingui a buscar-les: muntaran el seu propi espectacle. Que sigui el que Déu vulgui.

«Recordo que vam dir: 'Si fem cinc bolos ja serà un èxit'. I mira», diu una d'elles.

«Mira» és que, 25 anys després, tres d'aquelles cinc noies estan assegudes al voltant d'una taula parlant de l'obra amb què celebraran que ja fa un quart de segle que es mengen els escenaris. Són Carme Pla, Àgata Roca i Rosa Gàmitz, a qui s'ha sumat Marta Pérez, que no formava part del quintet inicial, però que va trigar poc a su-

mar-s'hi. D'aquell primer cinc titular faltaven dues jugadores: Mamen Duch, que està rodant una sèrie a Madrid, i Míriam Iscla, que es va desvincular del grup fa gairebé una dècada. No cal ser crític teatral per saber que parlem de T de Teatre, un valor segur, seguríssim, de l'escena catalana.

«Sempre diem el mateix: vam començar gairebé d'una manera inconscient, i potser per això va sortir tan bé. Ens enteníem, volíem treballar, i fer-ho juntes...», comença Àgata Roca. «Sí. Pere Sagristà ens va proposar assajar *Petits contes misògins*, un dia a casa d'una, un altre dia a casa d'una altra, fins que la vam poder estrenar a La Cuina de l'antic Institut del Teatre. Ens van sortir molts bolos, vam fer temporada i ens vam acabar constituint en companyia», continua Carme Pla.

Era el 1991, i l'espectacle d'aquelles cinc debutants va merèixer un premi de la crítica de Barcelona com a Revelació Teatral de la Temporada. I, des de llavors, un no parar: 10 espectacles explicats per èxits, perquè això

LA COMPANYIA

Les T de Teatre del 2017: Marta Pérez, Mamen Duch, Carme Pla i Àgata Roca.

DAVID RUANO

PRESENT

Julio Manrique dirigeix *Marta Pérez*, Àgata Roca, Rosa Gà Miz i Carolina Morro en un assaig.

d'aquestes actrius amb el públic és més que un idil·li: és un matrimoni que va per les bodes de plata. Han aconseguit que vagin a veure-les a elles, expliquin el que expliquin.

«Jo que he estat dins i fora –explica Gà Miz, que va participar en el primer muntatge, però que després va deixar la companyia i ha col·laborat en alguns muntatges, com *15* i el que estrenaran ara–, crec que han aconseguit una cosa molt important: fer-se un públic, un públic que valora que s'expliquin les coses des del punt de vista de les dones d'una manera diferent, que les ha vist créixer i ha constatat que en cada edat tenien alguna cosa a dir. I sempre, sempre, amb humor».

Fins i tot quan, com en la seva obra d'aniversari, *E.V.A.*, s'enfanguen en el patiment. *E.V.A.* és el nom de la noia de 25 anys (Carolina Morro, que va ser ajudant de direcció a *Aventura!*, el 2012, i en aquest muntatge puja a l'escenari) que, en la ficció i en la realitat, les enfronta al fet que elles ja no tenen 25 anys, sinó el doble, però també les sigles d'escala visual analògica, una eina per mesurar la intensitat del dolor.

«*E.V.A.* parla de moltes coses –intervé Àgata Roca–, però sobretot de fer-se gran, que és el que estem vivint nosaltres ara». «I de superar i superar-se, ¿no? A un mateix i a les coses que li passen», intervé Marta Pérez. «D'evolució i anar cap endavant», diu

Pla. En aquest sentit, i tenint en compte que a l'obra es bufen les espelmes d'un pastís d'aniversari, ¿és una síntesi o una evolució?

«Una evolució», convenen gairebé a l'uníson. «És que seria molt difícil sintetitzar aquests anys, amb tot el que hem viscut i tots els temes que hem abordat –explica Roca–. Volíem fer una al·lusió a l'aniversari i celebrar-ho amb el públic, però no que fos l'eix de la funció. Els autors del text ho han fet molt bé: han enllaçat perfectament quatre històries en què es parla dels traumes, les frustracions, les aspiracions que comporta fer anys, i tot en clau de comèdia».

VUIT DIRECTORS

Els autors del text són Marc Artigau, Cristina Genebat i Julio Manrique, que també és el director. «Feia temps que volíem treballar amb ell, i va acceptar de seguida», diuen, i expliquen fent broma que no es cansa mai. En aquesta recta final d'assajos abans de l'estrena, que les té en un neguit de nens amunt-nens

E.V.A.

Teatre Romea

Autors

Julio Manrique, Cristina Genebat i Marc Artigau

Direcció

Julio Manrique

Repertiment

Rosa Gà Miz, Carolina Morro, Marta Pérez, Carme Pla, Albert Ribalta, Jordi Rico i Àgata Roca

Des de 21 euros

Fins al 6 d'agost

PAU ROS

avall (són mares i no ho tenen més fàcil per conciliar que la resta de treballadores: de fet, Àgata Roca ve a l'entrevista amb la seva filla) i d'assajos fins a les tantes, el director els deixa anar coses com: «¿¿¿No volíeu fer teatre??? ¡Doncs una altra vegada!», expliquen entre rialles.

Manrique és el vuitè home que les dirigeix, després de Sagristà, Sergi Belbel –a *Homes!* (1994) i *15* (2006)–, David Plana –*Criatures* (1998) i *Això no és vi-*

PASSAT

A dalt, un moment de *'Delicades'*, el muntatge en què es van incorporar Albert Ribalta i Jordi Rico (dret). A sota, la formació original en temps de *'Petits contes misògins'*.

da (2003)–, Javier Daulte –*Com pot ser que t'estimi tant?* (2007)–, Alfredo Sanzol –*Delicades* (2010) i *Aventura!* (2012)–, Pau Miró –*Dones com jo* (2014)– i Ciro Zorzoli –*Premis i càstigs* (2015)–. Com a propòsit per a la segona etapa que tot aniversari rodó inaugura, sumar dones a aquesta llista.

I grans moments teatrals. ¿Quins han sigut els seus preferits? «Jo en tinc dos –contesta de seguida Carme Pla–: *Petits contes misògins*, per l'experiència inesperada que vam viure, i *Delicades*, que em sembla una obra màgica, especial». Marta Pérez coincideix en aquesta segona elecció. «Va ser un punt d'inflexió. Jo estic molt satisfeta també de *Premis i càstigs*», afegeix. «Doncs jo suposo que hi barrejo la part personal, però em quedo amb l'any que vam passar a Madrid fent *Homes!*. Per com ens vam divertir, i perquè va ser un moment de creixement, una edat de ruptura. Jo vivia a casa dels meus pares, encara, i marxar un any fora va ser un canvi tan gran... En aquest temps, ens hem emancipat, hem tingut parella, fills... I cada obra l'associes a un procés», diu Àgata Roca. Gairebé sempre compartit. «En èpoques com la de Madrid, les 24 hores», afegeix Pla. «Hem plorat, ens hem confessat, hem rigut... ho hem viscut tot juntes», resumeix Roca.

Bona síntesi per a una carrera: riure, plorar, confessar-se. Teatre. I vida. Amb molts escenaris encara per sumar, que, total, han passat 25 anys com si res.–